

Frederiksberg langt hellere visse at udelades af denne Lov. Om Handelspladserne derved kun blev 5, vilde de til Gjengjæld blive mere ligeartede. Jeg tror, at man har den Overbeviisning, at skulle Loven udkomme ogsaa for Frederiksberg, saaledes som den nu er affattet, vilde den ikke blot ikke blive til Gavn, men virkelig blive til Skade for Communen, og det synes da ikke at være nogen paatrængende eller ubeskedden Bøn fra denne til Lovgivningsmagten, naar den i saa Fald indskrænker sig til at bede om, at den maa være fri for at blive optagen i en ny Lov.

Indenrigsministeren: Det ærede Medlem, der nu satte sig, afhandlede først Lovforslaget i dets Almindelighed og dernæst — og det var rigtigt nok det Væsentlige — dets Anvendelse paa Frederiksberg Commune. Dette var mig imidlertid ikke noget Uventet, thi det har vist sig heelt igjennem, at hvor man forhandler om disse Handelspladser, komme egentlig alle Bemærkninger til at dreie sig om Frederiksberg. Hvad Lovforslaget i Almindelighed angaaer, bemærkede det ærede Medlem, at det slet ikke hastede med det. Dette har jeg selv udtalt i det andet Thing; efter min Mening er der ingen paatrængende Nødvendighed for, at man netop nu maa have en saadan Lov færdig; men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at jeg har havt en ligesvem Forpligtelse til at bringe Sagen frem. Det maa nemlig være i de ærede Medlemmers Grundring, at da der under Forhandlingerne om Land- og Kjøbstadcommunalloven flere Gange var Spørgsmaal om at inddrage disse sex Communer under Lovforslagets Bestemmelser, frabad jeg mig det, idet jeg yttrede, at efter min Mening var det det Rigtigste, at man, naar man var færdig med Kjøbstad- og Landcommunerne, toge Glækkerne for sig. Jeg har altsaa troet, at det vilde have vundet Anerkjendelse, idetmindste i dette Thing, at jeg havde søgt saa hurtigt at indfri det Løfte eller opfylde den Forpligtelse, som jeg allerede under Behandlingen af de communale Love havde paataget mig. Det gjør mig ondt at høre,

at det ikke er opfattet paa samme Maade, idetmindste ikke af det ærede Medlem, der nu havde Ordet. Det forekommer mig imidlertid, at de fleste af de Indvendinger, hvormed det ærede Medlem fremkom, imod nu at drøfte et Lovforslag om Handelspladsernes Styrelse, ikke have Noget at betyde. Naar det ærede Medlem saaledes indvendte, at endog selve Lovforslaget, som det foreligger, har en interimistisk Character, idet der i § 2 er en Bestemmelse om, at Formanden vælges af Kongen, indtil en almindelig Omordning af Rets- og Administrationsforholdene har fundet Sted, saa vilde man med samme Føie have kunnet gjøre denne Indvending mod Vedtagelsen af Kjøbstadcommunalloven, hvor noigtigt den samme interimistiske Bestemmelse findes. Har det altsaa ikke været nogen alvorlig Indvending imod den gang at vedtage Kjøbstadcommunalloven, kan det heller ikke her være nogen Indvending mod nu alvorligt at drøfte Forslaget om Handelspladsernes Styrelse.

Jeg kommer nu til at omtale særligt Frederiksberg. Det forekommer mig, at, naar man seer nøie til, bliver Forskjellen mellem den fremtidige Styrelsesform i Frederiksberg og den nuværende paa ingen Maade større end efter Kjøbstadcommunallovens Vedtagelse Forskjellen mellem den ved denne Lov fastsatte Styrelsesform af Kjøbstæderne og den hidtidige i Kjøbstæderne. Jeg skal nu tillade mig at komme nærmere ind paa de enkelte Punkter. Det ærede Medlem fremhævede med stor Stykke det efter hans Mening Absurde i at ville tage til Formand for en saa stor Communes Styrelse som Frederiksberg Virkeformeren, der foruden dette Over har saa mange andre Forretninger, der vilde gjøre ham det umuligt at varetage sin Formandsplads i Communen. Det ærede Medlem bemærkede, at noget Egnende fandtes paa langt nær ikke i nogen anden Commune i tilsvarende Omfang, og det ærede Medlem nævnte flere Kjøbstadcommuner, hvor Styrelsesapparatet var langt vidtløftigere; men han nævnte netop de Kjøbstæder, som have en selvstændig Borgemeister. Dette er imidlertid ikke Reglen, men en Und-